

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi wyrokiem wydanym w sprawie II C 613/17 w dniu 4 października 2019 r. z powództwa T. D. przeciwko (...) S. A. w W. o zapłatę:

1. oddalił powództwo,
2. zasądził od T. D. na rzecz (...) S.A w W. kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. nakazał pobrać od T. D. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 1259,61 zł tytułem brakujących kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając wydane rozstrzygnięcie w całości.

Skarżący wydanemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, mianowicie art. 363 § 1 i § 2 k.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż nie istnieje ekonomicznie uzasadniona możliwość naprawy pojazdu powoda w sytuacji, gdy wartość rynkowa pojazdu sprzed szkody jest wyższa niż wysokość szkody bowiem wynosi 45.451 zł bowiem winna zostać zastosowana korekta z tytułu wcześniejszych napraw a nie powinna być stosowana korekta z tytułu kierownicy znajdującą się po prawej stronie, w sytuacji gdy pojazd nie został wprowadzony na Polski obszar celny, a pozostaje zarejestrowany w Wielkiej Brytanii i nie był przeznaczony na sprzedaż a był użytkowany prywatnie przez osobę do jej celów prywatnych,
2. naruszenie przepisów postępowania, art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c., 299 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, polegającą na uznaniu, iż należy przyjąć korektę ujemną z tytułu kierownicy znajdującej się po prawej stronie pojazdu w sytuacji, gdy pojazd nie został wprowadzony na Polski obszar celny, nie był zarejestrowany w Polsce, a był użytkowany przez osobę fizyczną do celów prywatnych zaś korekta zadana przez biegłego ma charakter uznaniowy i nie jest związana z kwestią faktyczną dotyczącą stanu pojazdu a kwestią dotyczącą stanu prawnego pojazdu bowiem kwestią prawną jest miejsce rejestracji pojazdu w państwie w którym powód żyje i pracuje na co dzień.

W związku z tak postawionymi zarzutami skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 10.100 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 04.07.2017 r. do dnia zapłaty, skorygowanie kosztów procesu za I instancję stosownie do ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez Sądem II instancji według norm przepisanych.

Jednocześnie powód na podstawie art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. wniósł o dopuszczenie dowodu z wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt III Ca 505/19 Sądu Okręgowego w Łodzi wraz z uzasadnieniem na okoliczność zmiany wyroku w analogicznej sprawie z powództwa P. N., w której to sprawie przedmiotem apelacji była kwestia oceny prawnej pojazdu posiadającego kierownicę po prawej stronie w kontekście wprowadzenia pojazdu na obszar celny RP.

Pozwany, w odpowiedzi na wniesioną przez powoda apelację, wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wedle norm przepisanych.

Tytułem wstępu należy wskazać, że w niniejszej sprawie nie było możliwe sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu I instancji pomimo skutecznego wniosku o jego sporządzenie. Za Sądem Najwyższym należy jednak przyjąć, że w sytuacji, gdy zaskarżony wyrok nie zawiera uzasadnienia, pomimo zgłoszenia przez stronę odpowiedniego wniosku, sąd drugiej instancji nie może powstrzymać się od rozpoznania sprawy na skutek apelacji, aczkolwiek brak

uzasadnienia niewątpliwie rodzi określone trudności w przeprowadzeniu kontroli instancyjnej. Niemniej sąd nie jest pozbawiony możliwości poddania kontroli postępowania pierwszoinstancyjnego i przyjętego rozstrzygnięcia na podstawie materiału dotychczas zebranego oraz oceny podjętych w toku procesu czynności. Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę jako sąd apelacyjny. Kontrolując prawidłowość zaskarżonego orzeczenia, pełni również funkcję sądu merytorycznego, który w zasadzie może rozpoznać sprawę od początku, uzupełnić materiał dowodowy lub powtórzyć już przeprowadzone dowody (por. art. 382 w związku z art. 381 k.p.c.). Nie jest też związany granicami zarzutów podniesionych w apelacji. Może brać z urzędu pod rozwagę naruszenie prawa materialnego i naruszenie przepisów postępowania, usuwając w postępowaniu apelacyjnym braki wynikające z błędów popełnionych przez sąd pierwszej instancji (por. art. 386 k.p.c.). Te stwierdzenia, uwzględniające utrwalone już kierunki wykładni (por. m.in. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r., mającą moc zasady prawnej, III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124), mają tematyczny związek z przedstawionym przez Sąd Okręgowy zagadnieniem prawnym, gdyż wskazują na złagodzenie skutku braku pisemnego przekazu informacji objętej wymaganiami prawidłowego uzasadnienia orzeczenia (tak: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2000 r., III CZP 38/99, publ. OSNC 2000/7-8/126).

Wobec powyższego Sąd Okręgowy rozpoznał przedmiotową sprawę, pełniąc funkcję sądu merytorycznego i dokonując własnych ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku kolizji drogowej dwóch pojazdów mechanicznych poruszanych za pomocą sił przyrody, mającej miejsce w dniu 4 czerwca 2017 roku w Ł., samochód marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będący przedmiotem własności T. D., uległ uszkodzeniu. Sprawca tej kolizji, kierujący drugim z uczestniczących w wyżej wskazanej kolizji pojazdów, obok wyżej oznaczonego pojazdu, miał zawartą z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, dalej wskazywaną w tym uzasadnieniu jako „umowa ubezpieczenia OC”.

(bezsporne, a także oświadczenie sprawcy zdarzenia – k. 20)

W dniu 5 czerwca 2017 roku T. D. zgłosił (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. fakt szkody wynikającej ze zdarzenia z dnia 4 czerwca 2017 roku.

(bezsporne, a także dokument potwierdzenia zgłoszenia szkody znajdujący się w załączonych aktach likwidacji szkody w wersji elektronicznej – płyta CD k. 32)

W toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany uznał szkodę za uzasadnioną, co do zasady i wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 16.146,31 zł. Ponadto po weryfikacji pozwany wypłacił powodowi dodatkowo kwotę 1.771,20 zł tytułem kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

(bezsporne)

Wartość samochodu powoda marki R. (...), wynosiła 21.400 zł przy uwzględnieniu korektyw wysokości 25% z tytułu wyposażenia pojazdu w kierownicę po prawej stronie. Biegły sądowy z zakresu analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych, wyceny, naprawy i eksploatacji pojazdów samochodowych P. K., wyliczył w tym wypadku wartość uszkodzonego pojazdu na kwotę 7.100 zł.

(opinia biegłego sądowego z zakresu analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych, wyceny, naprawy i eksploatacji pojazdów samochodowych P. K. – 75-76)

Wartość samochodu powoda marki R. (...), bez uwzględnienia korekty z tytułu tego, że pojazd ten przystosowany jest do ruchu lewostronnego mogła wynieść brutto 28.800 zł. Biegły sądowy z zakresu analizy i rekonstrukcji

wypadków drogowych, wyceny, naprawy i eksploatacji pojazdów samochodowych P. K., wyliczył w tym wypadku wartość uszkodzonego pojazdu na kwotę 13.900 zł.

(opinia biegłego sądowego z zakresu analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych, wyceny, naprawy i eksploatacji pojazdów samochodowych P. K. – 194-205)

Natomiast szacowany, uzasadniony koszt naprawy samochodu powoda marki R. (...), przy uwzględnieniu cen części oryginalnych dla tego pojazdu, uwzględniając technologię naprawy zalecaną przez producenta pojazdu i średniej stawki za roboczogodzinę obserwowanej w regionie (...) w roku 2017 wynosił 25.739,35 zł. Szacowany koszt naprawy samochodu powoda marki R. (...), przy uwzględnieniu cen części tzw. „zamienników” dla tego pojazdu, uwzględniając technologię naprawy zalecaną przez producenta pojazdu i średniej stawki za roboczogodzinę obserwowanej w regionie (...) w roku 2017 wynosił 25.650,64 zł. Natomiast szacowany koszt naprawy pojazdu powoda, przy uwzględnieniu cen części oryginalnych dla tego pojazdu, uwzględniając technologię naprawy zalecaną przez producenta pojazdu i stawki za roboczogodzinę stosowane w serwisach autoryzowanych obserwowanej w regionie (...) w roku 2017, a wpływający na wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym wynosił 27.500,71 zł.

(opinia biegłego sądowego z zakresu analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych, wyceny, naprawy i eksploatacji pojazdów samochodowych P. K. – 39-85).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanego powyżej w pełni wiarygodnego materiału dowodowego w postaci opinii biegłego sądowego z zakresu analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych, wyceny, naprawy i eksploatacji pojazdów samochodowych P. K. oraz dowodów z dokumentów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia. Co do zasady zakres obowiązku odszkodowawczego określa umowa. Mając jednak na uwadze fakt, że jest to umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu, zauważyć należy, iż tak, co do przedmiotu ubezpieczenia, jak i zakresu obowiązku odszkodowawczego podlega ona rygorom określonym w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz. U z 2019, poz. 2214).

Stosownie do art. 34 ust. 1 powyższej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Jeżeli chodzi o zakres odszkodowania, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym (art. 36 ust. 1 powołanej powyżej ustawy) oraz do wysokości określonej w umowie sumy gwarancyjnej.

Nie ma różnicy w pojęciu szkody w rozumieniu ogólnych przepisów prawa cywilnego i szkody w rozumieniu prawa ubezpieczeniowego. Do ustalenia szkody przy ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej stosuje się ogólne zasady prawa odszkodowawczego i znajduje zastosowanie, obowiązująca w prawie cywilnym, zasada pełnego odszkodowania, która odnosi się do szkody wyrządzonej przez ubezpieczonego poszkodowanemu.

Zgodnie z art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie szkody było niemożliwe albo gdyby pociągało dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Świadczenie zakładu ubezpieczeń zawsze sprowadza się przy tym do zapłaty określonej sumy pieniężnej. W przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje

przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Osoba odpowiedzialna jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należą koszty nowych części i innych materiałów (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972r., II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody.

Wykładnia art. 361 § 2 i art. 363 § 2 k.c. prowadzi do wniosku, że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, jako całości. Brak podstaw, aby poszkodowany ponosił dodatkową stratę w postaci różnicy pomiędzy wartością części zamiennych, jaką miały one przed wypadkiem, a wartością części nowych, których zamontowanie w naprawionym pojeździe było celowe. Należy również mieć na uwadze, iż dokonując naprawy uszkodzonego pojazdu, powód nie może być wzbogacony.

W przedmiotowej sprawie odpowiedzialność pozwanego za powstałą szkodę była niekwestionowana, a istota problemu sprowadzała się do ustalenia wartości pojazdu przed wystąpieniem szkody. O ile niekwestionowana przez strony postępowania była wysokość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, o tyle sporna pozostawała wartość pojazdu przed uszkodzeniem. Powyższa okoliczność rzutowała na sposób likwidacji szkody w rozpoznawanej sprawie. Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy miało ustalenie, czy szacując wartość pojazdu powoda należy zastosować ujemną korektę z tytułu usytuowania kierownicy po prawej stronie, czy też powyższa korekta jest nieuzasadniona, z uwagi na zarejestrowanie pojazdu w Wielkiej Brytanii, gdzie obowiązuje ruch lewostronny.

Sąd Rejonowy zaskarżonym wyrokiem oddalił powództwo.

Bardzo ważne jest precyzyjne ustalenie wartości stanu pojazdu sprzed szkody, po jej wyrządzeniu oraz potencjalnych kosztów jego naprawy i na tej podstawie ustalenie czy szkoda powinna być rozliczona, jako szkoda całkowita, czy też częściowa. Rozróżnienie to trafnie zobrazowano w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 lutego 1992 r. (sygn. akt I ACr 30/92, OSA 1993, nr 5, poz. 32), gdzie wskazano, iż szkoda częściowa ma miejsce wówczas, gdy uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, a koszt naprawy nie przekracza wartości w dniu ustalenia przez zakład ubezpieczeń tego odszkodowania. Natomiast szkoda całkowita występuje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody.

W rozpoznawanej sprawie, w ocenie Sądu Okręgowego, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności, powstała szkoda w pojeździe powoda powinna być rozliczona jako szkoda częściowa, albowiem przy ustaleniu wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym nie powinna zostać dokonana korekta ujemna wartości samochodu powoda, z uwagi na umiejscowienie kierownicy po lewej stronie. Powstała w pojeździe powoda marki R. (...) szkoda miała miejsce na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a co za tym idzie podlega likwidacji zgodnie z zasadami oraz regulacjami obowiązującymi na terenie Polski. Nie zmienia to jednak faktu, że uszkodzony pojazd był zarejestrowany i przez powoda użytkowany na terenie Wielkiej Brytanii, gdzie jest ruch pojazdów lewostronny. Tym samym położenie kierownicy jest umiejscowione po właściwej stronie, biorąc pod uwagę zasady ruchu drogowego obowiązujące w państwie, w którym co najmniej przez pewien czas znajdowało się centrum życiowe poszkodowanego. Należy podkreślić, iż uszkodzony samochód nie został zarejestrowany w Polsce, nie posiadał polskich tablic rejestracyjnych, zatem obniżenie wartości z powodu umiejscowienia kierownicy po prawej stronie nie mogło znaleźć zastosowania. Pojazd mógł być i zapewne był użytkowany w Wielkiej Brytanii, mógł być również sprzedany w miejscu pochodzenia, gdzie korekta wartości nie znalazłaby żadnego zastosowania. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż prezentowana w opinii biegłego ocena dotycząca korekty wartości pojazdu nie znajduje w niniejszej sprawie zastosowania.

W tym miejscu należy stanowczo podkreślić, że dowód z opinii biegłego, tym różni się od pozostałych, że jego celem nie jest ustalenie faktów mających znaczenie dla sprawy, lecz udzielenie sądowi wyjaśnień, a tym samym jedynie ułatwienie wyciągnięcia własnych wniosków, co do oceny i rozstrzygnięcia sprawy. Uogólnieniem idących w tym

samym kierunku orzeczeń może być teza wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 1969 r., sygn. akt I CR 140/69, według której: „opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego w sprawie materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Nie może ona natomiast sama być źródłem materiału faktycznego sprawy, ani tym bardziej stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłego”. Należy bowiem pamiętać, że subsumpcją stanu faktycznego pod przepisy prawa materialnego zajmuje się wyłącznie sąd. Z tego też względu opinia biegłego ma za zadanie ułatwić Sądowi ocenę i rozstrzygnięcie sprawy, nie może jednak stanowić źródła ustaleń faktycznych i oceny tych ustaleń przez pryzmat przepisów prawa materialnego.

Biorąc powyższe pod uwagę należy wskazać, że okoliczność, iż biegły sądowy P. K. wydając opinię, w której dokonał wyceny wartości pojazdu powoda na dzień szkody i pojazdu uszkodzonego, a także kosztów naprawy pojazdu w warunkach autoryzowanego zakładu naprawczego, m.in. obliczając wartość bazową pojazdu oraz różnych korekt, zarówno ujemnych, jak i dodatnich, w tym korekty ujemnej w wysokości 25% z tytułu przystosowania pojazdu do ruchu lewostronnego, jeszcze nie oznacza, że wszystkie te korekty powinny zostać przez Sąd uwzględnione. To rzeczą Sądu jest ustalenie, jak w świetle obowiązujących przepisów prawa należy traktować możliwość uwzględnienia wskazanej korekty. Zatem nawet jeśli biegły przy wycenie pojazdu poszkodowanego w stanie sprzed szkody uwzględnił korektę ujemną z tytułu umiejscowienia kierownicy po lewej stronie, to biorąc pod uwagę okoliczności, że ów pojazd był użytkowany przez powoda na terenie Wielkiej Brytanii, gdzie obowiązuje ruch pojazdów lewostronny, tam został zakupiony i również tam mógł być zbyty, to powyższa korekta nie powinna być brana pod uwagę. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że wartość pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...) przed szkodą dnia 4 czerwca 2017 r. wynosiła 28.800 zł. Skoro zaś uzasadnione koszty naprawy przedmiotowego pojazdu wynosiły łącznie (w zależności od przyjęcia stawki za roboczogodzinę) 25739,35 zł lub 27.500,71 zł, należało uznać, że naprawa samochodu poszkodowanego była ekonomicznie uzasadniona, a co za tym idzie powstała szkoda powinna być rozliczona, jako szkoda częściowa, tj. poprzez przyznanie powodowi odszkodowania w wysokości odpowiadającej kosztom naprawy.

Ostatecznie zatem, po odjęciu odszkodowania, które zostało już wypłacone powodowi przez pozwanego na etapie likwidacyjnego (16.146,31 zł), na rzecz powoda, wartość należnego, dalszego odszkodowania w związku z uszkodzeniem jego pojazdu marki R. (...) wyniosła 11354,40 zł (27.500,71 zł – 16.146,31 zł). Jednakże biorąc pod uwagę wskazaną w pozwie wartość przedmiotu sporu, a następnie w treści apelacji wartość przedmiotu zaskarżenia wskazaną w kwocie 10.100 zł oraz związanie Sądu orzekającego zakresem żądania, ostatecznie zasądzeniu na rzecz powoda od pozwanego podlegała kwota 10.100 zł.

Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok uwzględniając powództwo w całości i zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz T. D. kwotę 10.100 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 4 lipca 2017 r. do dnia zapłaty.

O należnych od zasądzanego świadczenia odsetkach Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 k. c. i zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 10.100 zł od dnia 4 lipca 2017 r. do dnia zapłaty, zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Zmiana orzeczenia w zakresie roszczenia głównego skutkować musiała również zmianą rozstrzygnięcia o kosztach procesu. O kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i zasądził od pozwanego na rzecz powoda, który wygrał proces w całości, kwotę 5376,40 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu. Na koszty postępowania po stronie powodowej złożyły się: opłata od pozwu – 505 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w postępowaniu w I instancji w kwocie 3.600 zł, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1.254,40 zł tytułem sumy zaliczek na poczet wynagrodzenia dla biegłego sądowego za sporządzoną opinię. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda w postępowaniu pierwszoinstancyjnym Sąd ustalił na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 z póź. zm.).

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2020 roku, poz. 755) w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi kwotę 1405,21 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa – wynagrodzenia dla biegłego sądowego za sporządzone opinie.

Na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2020 roku, poz. 755) Sąd nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi na rzecz T. D. kwotę 145,60 zł tytułem nadpłaconej zaliczki na opinię biegłego zaksięgowaną pod pozycją 500035240649.

Zważywszy na wynik kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 i w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.) i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym oraz kwotę 750 zł tytułem opłaty od apelacji.

Sąd Okręgowy, biorąc pod uwagę brak sporządzenia uzasadnienia przez Sąd Rejonowy oraz wskazany na wstępie brak związania granicami zarzutów podniesionych w apelacji, zaniechał rozpoznania zarzutów podniesionych w apelacji. Sąd odwoławczy doszedł bowiem do przekonania, że brak pisemnego uzasadnienia wyroku uniemożliwia zweryfikowanie, czy i jakie przepisy postępowania bądź prawa materialnego zostały przez Sąd Rejonowy naruszone. Z tych przyczyn Sąd drugiej instancji jako sąd merytoryczny dokonał własnych ustaleń faktycznych, oceny zebranego materiału dowodowego oraz oceny prawnej przedmiotowej sprawy, natomiast działanie Sądu Odwoławczego wywołane wniesioną apelacją strony powodowej od wydanego wyroku Sądu Rejonowego, znajduje swoje uzasadnienie na gruncie art. 386 1 k.p.c..